

Arrest

nr. 174 630 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 3 juli 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 23 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 22 juni 2015 met nummer 148 267 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en vernietigt het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 maart 2015 dient verzoekster een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 24 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 11 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden bijlage 20, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2015 werd ingediend door:

Naam: A. Voorna(a)m(en): L. Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 15.04.1995 Geboorteplaats: T.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een uitkeringsattest van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten 'De Voorzorg' dd. 22.12.2014 (periode 01.01.2014 - 03.12.2014) met bijhorende 'raadplegingen van betalingen' dd. 22.12.2014 voor.

Uit het geheel van de beschikbare informatie (zie administratief dossier) blijkt dat de referentiepersoon niet het volledige bedrag van zijn invaliditeitsuitkering effectief uitbetaald krijgt, wel €817,36 per maand. Het resterende bedrag wordt vanuit de mutualiteit automatisch doorgestuurd naar 'DAVO'.

Betrokkene legt een eigen arbeidsovereenkomst voor handarbeiders voor bij A. M. [...] zonder bijhorende loonfiches . Er kan met dit document echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende dat de referentiepersoon invalide is en dus redelijkerwijze bijkomend kosten moet maken om zich behoorlijk te (laten) verzorgen, de maandelijkse huishuur reeds 500 € is en de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat bedraagt, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast voor deze referentiepersoon, echt wel het minimum dat dient ter beschikking te zijn alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Over de gegrondheid

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 25.6.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14

februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de invaliditeitsuitkering van de referentiepersoon niet ter waarde van 120% van het leefloon is.

Verder wordt er gemotiveerd dat volgens artikel 42 §1 Vw. nagegaan dient te worden welke bestaansmiddelen dan wel ter beschikking horen te zijn als aan de middelenvereiste niet is voldaan. Omdat de armoederisicogrens voor 2 personen 1.500 € zou zijn en de referentiepersoon extra kosten zou moeten maken omdat hij ziek is en omdat de huur 550 € per maand zou bedragen zou 120% van het leefloon echt het minimum moeten zijn.

Verzoekster gaat hiermee niet akkoord.

Wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet de DVZ een behoeftanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In casu heeft de verwerende partij geen inlichtingen ingewonnen. Noch verzoekster, noch een officiële instantie is verzocht om bijkomende inlichtingen.

Verwerende partij gaat ervan uit dat de referentiepersoon extra kosten moet maken wegens zijn ziekte. Dit is een gratuite bewering zonder enige staving vanwege de DVZ. Minstens had verwerende partij hierover informatie moeten vragen aan verzoekster of aan de mutualiteit van de referentiepersoon.

De ziekteverzekering van de referentiepersoon dekt immers de voornaamste kosten. Hiernaast stelt zich de vraag of de referentiepersoon geen hospitalisatieverzekering heeft, waardoor de referentiepersoon bijna niets zou moeten betalen wegens zijn ziekte. Hier is geen onderzoek naar gedaan.

Verwerende partij gaat ook verder aan het gegeven dat verzoekster jonger is dan 21 jaar en niet ten laste moet zijn. Zij is meerderjarig en is het niet de bedoeling dat ze levenslang op kosten van haar vader zou leven. Zij gaat werken later.

De inkomensgrens van 120% leefloon is verder te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

In casu is het inkomen van de referentiepersoon minstens 100% aan het leefloon, zelfs iets meer.

Bovendien heeft verzoekster zelf inkomsten.

Ten tijde van de aanvraag was ze geen 21 jaar oud, zodat ze niet ten laste hoeft te zijn en zelf inkomsten mag hebben.

Zij heeft een contract van onbepaalde duur sedert 01.01.2016.

Ze heeft volgens haar contract een bruto inkomen van ongeveer 2.300€ per maand.

Verwerende partij diende rekening te houden met de inkomsten van verzoekster (RvV 176 549, nr. 163 344 d.d. 01.03.2016)

De referentiepersoon heeft immers beschikking over de inkomsten van zijn dochter.

Zij wonen samen en hebben een gemeenschappelijke huishouding.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster betoogt dat verwerende partij geen inlichtingen heeft ingewonnen. Verwerende partij had informatie moeten vragen aan verzoekster of de mutualiteit. Hij stelt vervolgens dat verzoekster jonger is dan 21 jaar en niet ten laste moe zijn. de inkomensgrens van 120 % zou bovendien strijden met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet kan voorhouden als zou zij dienen te worden uitgenodigd bijkomende inlichtingen over te maken. De verplichting rust immers, conform artikel 40 ter van de vreemdelingenwet, op de Belgische referentiepersoon om aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het feit dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet voor de minister of zijn gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen, houdt geenszins een verplichting in.

Verzoekster heeft de mogelijkheid gehad om bij haar aanvraag en ook bij een latere aanvulling van die aanvraag alle stukken en elementen bij te brengen die zij nuttig achtte teneinde van de diensten van verwerende partij het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. Zij was er bovendien maar al te goed van op de hoogte wel stukken zij diende over te maken, nu de beslissing werd genomen in het kader van verzoeksters derde aanvraag tot machtiging van verblijf. In deze omstandigheid kan zij niet ernstig voorhouden als zou verwerende partij bijkomende inlichtingen moeten inwinnen.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer 148.267 van 22 juni 2015:

“Bovendien heeft de verzoekster de mogelijkheid gehad om bij haar aanvraag en ook bij een latere aanvulling van deze aanvraag alle stukken en elementen bij te brengen die zij nuttig achtte teneinde van de diensten van de verweerder het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. Uit de bewoordingen van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts geen verplichting, doch enkel een mogelijkheid, worden afgeleid om bijkomende bescheiden en inlichtingen op te vragen bij de aanvrager of bij enige overheid.”

Verzoekster maakt overigens niet duidelijk welke bijkomende informatie zij had willen overmaken. Zij stelt enerzijds dat verwerende partij ervan uitgaat dat de referentiepersoon extra kosten moet maken wegens zijn ziekte, doch geeft vervolgens zelf aan dat “de ziekteverzekering van de referentiepersoon de voornaamste kosten dekt”, waardoor het geenszins incorrect is te stellen dat de referentiepersoon begrijpelijkerwijze extra kosten moet maken in het kader van zijn verzorging/medische toestand.

Verzoekster beperkt overigens zich tot loutere beweringen waarbij zij geenszins concreet aantoonst dat de ziekte van de Belgische referentiepersoon geen bijkomende kosten teweeg brengt. Zo laat de verzoekster het geheel in het ongewisse of haar vader al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft en geeft zij ook geen verduidelijking omtrent de kosten die door de ziektekostenverzekering zouden worden gedekt.

Bovendien heeft verwerende partij zich niet enkel op de bijkomende kosten wegens de ziekte gebaseerd, maar heeft tevens de huurlasten van de referentiepersoon in rekening genomen. Er wordt, en zulks in overeenstemming met de voorliggende gegevens, vastgesteld dat de kosten voor de huur van de woonst alleen reeds 500€ per maand bedragen. Terwijl de referentiepersoon slechts € 817, 36 euro per maand krijgt uitbetaald. Derhalve wordt terecht geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon in de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval echt wel het minimum is zodat de voorgelegde inkomsten niet toereikend zijn

Verzoekster voerde overigens reeds hetzelfde betoog in het kader van haar vorige beroep bij de Raad gericht tegen de beslissing van 23 december 2014. De Raad oordeelde dienaangaande als volgt in het arrest met nummer 148.267 van 22 juni 2015:

“Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en dat zij geenszins concreet aantoonst dat de ziekte van de Belgische referentiepersoon geen bijkomende kosten teweeg brengt. Zo laat de verzoekster het geheel in het ongewisse of haar vader al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft en geeft zij ook geen verduidelijking omtrent de kosten die door de ziektekostenverzekering zouden worden gedekt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing in hun geheel in aanmerking moeten

genomen worden om uit te maken of de doorgevoerde behoefteanalyse al dan niet in redelijkheid heeft kunnen leiden tot het weigeren van de aanvraag. De Raad wijst er met name op dat de gemachtigde zich niet enkel op de bijkomende kosten wegens de ziekte heeft gebaseerd, maar dat hij tevens de huurlasten van de referentiepersoon in rekening neemt. Er wordt, en zulks in overeenstemming met de voorliggende gegevens, vastgesteld dat de kosten voor de huur van de woonst alleen reeds 550 € per maand bedragen. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat slechts gemiddelde maandelijkse inkomsten uit invaliditeitsuitkering van 1109 € werden voorgelegd, hetgeen maakt dat de kosten voor de huishuur reeds de helft van het inkomen weg nemen, en aangezien het anderzijds niet concreet wordt weerlegd en het evenmin alle redelijkheid te buiten gaat om te stellen dat de verzorging en de medische toestand van de referentiepersoon extra kosten teweeg brengen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch incorrect over dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat een bedrag van 120% van het leefloon in de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval echt wel het minimum is zodat de voorgelegde inkomsten niet toereikend zijn.”

Waar de verzoekster stelt dat zij later gaat werken en dat het niet de bedoeling is dat zij levenslang op kosten van haar vader zal leven, zou het onderzoek van het middel ertoe leiden dat de Raad overgaat tot een opportuniteitsoordeel, hetgeen hij als annulatierechter niet vermag te doen. (RvV 22 juni 2015, nr. 148.267)

Verder merkt verwerende partij op dat de Belgische gezinshereniger, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, zich niet dienstig kan beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In die situatie is er immers geen aanknopingspunt met het Unierecht.

Verzoekster wenst de gezinshereniging met een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer en valt derhalve niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, dat tot doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, in het kader waarvan het arrest Chakroun werd geveld.

Bovendien dient te worden aangegeven dat in het arrest Chakroun, het Hof van Justitie stelde dat de bevoegdheid van de lidstaten moet worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

In casu werd een concrete beoordeling gemaakt van verzoeksters situatie.

Verzoeksters bewering als zou een maandelijks bedrag gelijk aan 100 % van het leefloon volstaan, volgt geenszins uit het rechtspraak van het Hof van Justitie en is bovendien in strijd met artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Zie dienaangaande andermaal het arrest met nummer 148.267 van 22 juni 2015:

“Indien de verzoekster zich al dienstig zou kunnen beroepen op de schending van de rechtspraak van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de gevolgtrekkingen die de verzoekster maakt uit het arrest Chakroun feitelijke grondslag missen. Uit dit arrest van het Hof van Justitie, dat bovendien enkel handelt over de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders terwijl de verzoekster thans om de gezinshereniging met een statutaire Belg verzoekt, kan niet blijken dat een bedrag van 100% van het leefloon, los van elk concreet geval, voldoende is om te vermijden dat de gezinsherenigers ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van de lidstaat.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing werd gemaakt van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.”

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. De verzoekster is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt.

Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het raam van de toepasselijke wettelijke bepalingen, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft immers een aanvraag ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. De verzoekende partij beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, en §4 *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1°, *juncto* artikel 40ter, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon, in functie van wie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

In een volgende grief stelt de verzoekende partij dat de behoefteanalyse niet op een afdoende manier gebeurd is. De verzoekende partij wijst op artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, tweede lid, van Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische Staat. Voormeld artikel luidt als volgt:

“(...) Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid (...).”

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 in overweging B.55.2 duidelijk gesteld dat: *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van honderd twintig procent van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Het is de wil van de wetgever om de bevoegde overheid te vragen de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, met een verwijzing naar honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie als referentiebedrag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij conform artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet – na te hebben vastgesteld dat de grens van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie niet was bereikt – is overgegaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse.

In het kader van de behoefteanalyse in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Overwegende dat de referentiepersoon invalide is en dus redelijkerwijze bijkomend kosten moet maken om zich behoorlijk te (laten) verzorgen, de maandelijkse huishuur reeds 500 € is en de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat bedraagt, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast voor deze referentiepersoon, echt wel het minimum dat dient ter beschikking te zijn alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan.”*

Aldus is de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, overgegaan tot het voeren van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. *In casu* blijkt dat de verwerende partij in het kader van deze behoefteanalyse twee minimumbedragen hanteert. Enerzijds verwijst de verwerende partij naar de armoederisicogrens die bepaald wordt als zestig procent van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Voor een gezin van twee volwassenen stelt de verwerende partij dat de armoederisicogrens op 1500 euro ligt. Anderzijds hanteert zij eveneens honderd twintig procent van het leefloon als minimuminkomen waar de Belgische referentiepersoon in de huidige situatie zou moeten over beschikken, omdat de huurprijs van de woning reeds 500 euro bedraagt en de referentiepersoon invalide is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van een feitelijke beoordeling van de concrete situatie van de verzoekster en de Belgische referentiepersoon geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon in hun geval echt wel het minimum is dat ter beschikking hoort te zijn. Pas na het voeren van deze behoefteanalyse heeft de gemachtigde van de staatssecretaris besloten dat het recht op verblijf aan de verzoekster wordt geweigerd.

De verzoekster lijkt aan te voeren dat de doorgevoerde behoefteanalyse niet correct is nu de gemachtigde van de staatssecretaris uitgaat van een gratuite bewering dat de Belgische referentiepersoon extra kosten moet maken wegens zijn ziekte. De verzoekster betoogt dat de ziektekostenverzekering de voornaamste kosten dekt en zij werpt voorts op dat de vraag rijst of de referentiepersoon al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft, waardoor hij bijna niets zou moeten betalen wegens zijn ziekte.

Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering krijgt van 817,36 euro per maand en dat het resterende bedrag vanuit de mutualiteit automatisch doorgestuurd wordt naar "DAVO". Dit wordt ook niet betwist door de verzoekende partij. Ook wordt niet betwist dat de maandelijkse huishuur 500 euro bedraagt. Bijgevolg nemen reeds de kosten voor de huishuur meer dan de helft van het inkomen weg. De referentiepersoon behoudt dan slechts 317,36 euro om in haar eigen kosten voor levensonderhoud te voorzien, als die van de verzoekende partij. Met haar voornamelijk theoretisch betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met een dergelijk bedrag kunnen voorzien in hun behoeften zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de ziektekostenverzekering de voornaamste kosten dekt en zij voorts opwerpt dat de vraag rijst of de referentiepersoon al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft, waardoor hij bijna niets zou moeten betalen wegens zijn ziekte, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij voormeld betoog reeds aangehaald heeft in haar verzoekschrift tegen de beslissingen van 23 december 2014. Ook hier had het betoog van de verzoekende partij betrekking op de behoefteanalyse die gebeurd was in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 22 juni 2015 met nummer 148 267 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Met betrekking tot het aangehaald betoog van de verzoekende partij omtrent het gegeven dat de ziektekostenverzekering de voornaamste kosten dekt en zij voorts opwerpt dat de vraag rijst of de referentiepersoon al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft, waardoor hij bijna niets zou moeten betalen wegens zijn ziekte, heeft de Raad toen geoordeeld dat: *"Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en dat zij geenszins concreet aantoonde dat de ziekte van de Belgische referentiepersoon geen bijkomende kosten teweeg brengt. Zo laat de verzoekster het geheel in het ongewisse of haar vader al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft en geeft zij ook geen verduidelijking omtrent de kosten die door de ziektekostenverzekering zouden worden gedekt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing in hun geheel in aanmerking moeten genomen worden om uit te maken of de doorgevoerde behoefteanalyse al dan niet in redelijkheid heeft kunnen leiden tot het weigeren van de aanvraag. De Raad wijst er met name op dat de gemachtigde zich niet enkel op de bijkomende kosten wegens de ziekte heeft gebaseerd, maar dat hij tevens de huurlasten van de referentiepersoon in rekening neemt. Er wordt, en zulks in overeenstemming met de voorliggende gegevens, vastgesteld dat de kosten voor de huur van de woonst alleen reeds 550 € per maand bedragen. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat slechts gemiddelde maandelijkse inkomsten uit invaliditeitsuitkering van 1109 € werden voorgelegd, hetgeen maakt dat de kosten voor de huishuur reeds de helft van het inkomen weg nemen, en aangezien het anderzijds niet concreet wordt weerlegd en het evenmin alle redelijkheid te buiten gaat om te stellen dat de verzorging en de medische toestand van de referentiepersoon extra kosten teweeg brengen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch incorrect over dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat een bedrag van 120% van het leefloon in de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval echt wel het minimum is zodat de voorgelegde inkomsten niet toereikend zijn."* Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij dezelfde aanvraag ingediend heeft ten aanzien van dezelfde referentiepersoon, en de bestaansmiddelen nog steeds lager liggen dan de vereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kon redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat ze bij haar aanvraag zou aantonen of haar vader al dan niet een hospitalisatieverzekering heeft en aantoonde dat de ziekte van haar vader geen bijkomende kosten met zich meebrengt. *In casu* heeft ze nagelaten dit te doen en in haar verzoekschrift beperkt ze zich tot een theoretisch en vaag betoog, zonder *in concreto* te weerleggen dat ze niet over voldoende bestaansmiddelen zouden beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht

om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond gelet op de duidelijke wettelijke bepalingen en de bewoordingen van het arrest van van 22 juni 2015 met nummer 148 267 van de Raad.

Waar de verzoekster stelt dat zij later gaat werken en dat het niet de bedoeling is dat zij levenslang op kosten van haar vader zal leven, zou het onderzoek van het middel ertoe leiden dat de Raad overgaat tot een opportuniteitsoordeel, hetgeen hij als annulatierechter niet vermag te doen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze zelf over een inkomen van 2300 euro per maand beschikt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen geen stukken aan de verwerende partij voorgelegd heeft die aantonen dat ze effectief 2300 euro per maand verdient. Met haar betoog doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, met name: *“Betrokkene legt een eigen arbeidsovereenkomst voor handarbeiders voor bij A. M. [...] zonder bijhorende loonfiches . Er kan met dit document echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.”*

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het bedrag dat wordt gehanteerd om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt, *in casu* 1500 euro, beduidend hoger is dan die honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Nu volgens het arrest van het Grondwettelijk Hof die honderd twintig procent van het leefloon al niet als minimumbedrag mag worden gehanteerd, maar enkel als referentiebedrag, kan bezwaarlijk in het kader van die behoefteanalyse een bedrag worden gehanteerd dat nog hoger ligt.

Echter, de Raad beschouwt deze verwijzing naar de armoederisicogrens als een overtollig motief, nu de verwerende partij wel degelijk conform de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zowel naar het referentiebedrag van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie heeft verwezen, als een behoefteanalyse in het licht van deze wettelijke norm heeft gedaan.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Indien de verzoekster zich al dienstig zou kunnen beroepen op de schending van de rechtspraak van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de gevolgtrekkingen die de verzoekster maakt uit het arrest ‘Chakroun’ feitelijke grondslag missen. Uit dit arrest van het Hof van Justitie, dat bovendien enkel handelt over de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders terwijl de verzoekster thans om de gezinshereniging met een statutaire Belg verzoekt, kan niet blijken dat een bedrag van 100% van het leefloon, los van elk concreet geval, voldoende is om te vermijden dat de gezinsherenigers ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van de lidstaat.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de

verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS